

Казала, що не відчуває свого віку: “Відчуваю себе так, як відчувала в 40 років”.

Була людиною з високим почуттям солідарності. Завжди готовою на допомогу. Витягувала мене з драматичних ситуацій, в які я потрапляла.

Як так вийшло, що Іра померла?

Розуміла вона, що вмирає? Ні. Вона не прощалася жодного разу, жодного разу не говорила: “Слухай, раптом я помру, то ...”

І слава Богу, що вона не зрозуміла, що вмирає, що вона не пережила жах смерті.

Страшенно боляче...

АННА КИСЛА

Наостанок.

Віршовано і трохи нервово

І.Б.

Смерть твоя — втрата. Смерть твоя — драма.

Для тих, хто любив тебе, це — психотравма.

Не заживатиме ще дуже довго —

Ти якраз встигнеш дістатися Бога,

Або, інакше, Вищої Сили,

В котру ти вірила ще до могили.

Там, нагорі, теж оцінять харизму,

Подискутують з твоїм афоризмом —

“Поки живі ми — все не остаточно” —

Адже Душа є безсмертною. Точно.

Істинно так. Тож і Там є життя —

Із Абсолютом наше злиття!

ВІКТОР РИБАЧЕНКО,

друг Іри зі студентських років і на все життя

Пам'яті Ірини Бекешкіної

Спасибі, що ти була.

Що вибила, мов на металі,

Слід свій. А що надалі?

Куди вона вибула і пішла —

Душа твоя негамовна?

Куди полетіла, повна

Ще свіжих земних турбот,

Болей, марнот, гризот?

Цей твій вічний цейтнот

Від лавини різних турбот —

Дівчина — Дон Кіхот!